

LEILA KHALED EN EL RECORD...

Traduït per: Ahmed Yacoub.

“Vaig fer un anell d'una bala i l'anella d'una granada de mà”

Quan la combatent palestina Leila Khaled va segrestar el seu primer avió el 1969, es va convertir en el símbol internacional de la lluita armada. Després es va fer cirurgia estètica amb la finalitat de tornar-ho a fer. Ara es parla de la feina de la dona en la guerra.

Se la recorda ara precisament perquè està debatent a Londres la seva trajectòria en la lluita per l'alliberament de Palestina, juntament amb la resta de palestins que han pres el relleu en aquesta sagrada lluita.

“La meua mare mai ha deixat de recordar-nos que el Líban era per a nosaltres un refugi temporal i que eventualment tornariem a les nostres llars a Palestina” diu Leila. La vida dels refugiats palestins en els camps és dramàticament dura sobretot en els anys que seguiren al Nakba (La Catàstrofe). El seu refugi temporal s'estava convertint en permanent i les seves vides depenien tan sols de les escasses racions d'ajuda subministrades per la UNRWA, de la ONU per als refugiats.

“Els nostres professors ens insistien en la manifestació contra els “dies negres”, com el dia de la creació de l'estat “d'Israel” el 15 de maig de 1948, o la declaració infame de Balfour el 2 de novembre de 1917 que cridava a l'establiment d'una llar pels jueus a Palestina, el nostre país”, diu Leila.

“Jo sols tenia vuit anys quan per primera vegada vaig prendre part en una manifestació”, afegí.

La revolucionària recorda que la seva mare es va vestir de negre i mai tornà a cuinar els dies 15 de maig, en record d'aquell dia negre.

“Vaig sentir la necessitat de fer quelcom tangible per atraure l'atenció del món cap a la causa palestina” recordà Leila.

Trenta anys després del seu primer acte de cridar poderosament l'atenció del món, l'anell, la granada, el Kalashnikov, convertiren a Leila en un símbol de resistència que els palestins i el món sencer mai podrà oblidar tan senzillament. La raó d'aquesta imatge tan frívola de poder i la bellesa barrejada amb violència, en còmput general feren la història de Leila Khaled.

Leila, la segrestadora internacional d'avions del Front Popular per l'Alliberament de Palestina (FPLP), com descriuen els diaris dels anys '70, “Noia terrorista” i “bellesa mortal”, ara té 57 anys, asseguda en la casa dels Comuns, en la seva primera entrevista formal en terra anglesa. Leila es posa la Keffiah (mocador palestí) acabat amb els colors de la bandera palestina, roig, verd, negre i blanc, com un xal. Però ara la seva mirada és diferent d'aquella de la foto, ja que

aquella foto fou feta al 1969, després del seu gloriós “segrest” de l'avió de la TWA, Leila feu no menys de 6 operacions de cirurgia estètica de la seva cara, de forma que ningú podria reconèixer-la una altra vegada. Rebutjà anar tombant amb la cara de famosa “que qualsevol persona podria desitjar per obtenir fama”. “El cirurgià feu petites diferències al meu nas i als pòmuls”, digué Leila, “però funcionà, ningú em va reconèixer”. Escollí fer la cirurgia sense anestèsia general, perquè com diu ella mateixa, “tinc una causa més gran i noble que la meua pròpia, una causa en la qual tots els interessos privats tenen un segon lloc”.

Parlant així de revolucionària, és de recordar que Leila Khaled ve d'un temps diferent, un temps en el que els segrestos d'avions eren una eina política del moment, com a comesa, comportava un sacrifici, i risc extrem dignes d'admiració que a vegades foren romantitzats.

La cirurgia significava que Leila estava disposada a realitzar el seu segon segrest sense ser detectada, aquesta vegada, amb l'avió de EL AL (sionista) des d'Amsterdam.

“A l'aeroport d'Amsterdam, el meu camarada Patrick Arguello (nicaraguenc) i jo vam ser parats pels oficials de seguretat israelians, ens han registrat a fons les maletes, però no trobaren res, perquè tenia les granades a les butxaques”, diu Leila.

Respirà profundament. “Teníem passaports d'Hondures, i l'oficial em preguntà 'Parla vostè en espanyol?' (en anglès), de seguida li vaig contestar 'Sí senyor', vaig tenir sort, perquè eren les úniques paraules que conec en espanyol”.

Enmig del viatge, Leila i Patrick, intentaren irrompre la cabina del capità, trucaren a la porta, Leila va treure les anelles de les granades amb les seves dents, i ordenà al capità que els deixés entrar. Però hi havia guàrdies armats a l'avió i començaren a disparar.

“Patrick, fou tocat per l'esquena quatre vegades, i un home va venir amb una ampolla de Whisky i la trencà sobre el seu cap”, diu Leila. “Era terrible”. Per què no la dispararen a ella? Ah, “tenia les granades” deia Leila, “però tot i així vaig ser tocada per la part de baix del coll per una bala, i vaig perdre el coneixement, quan vaig despertar em vaig trobar lligada de peus i mans, i sent patejada”.

“Els passatgers cridaven, una dona deia: 'pareu aquest bany de sang'. Però teníem estrictes instruccions, 'No fer mal als passatgers', sols ens defensàvem”, afegeix Leila, “però en ambdós segrestos cap passatger va sofrir cap dany, era per espantar-los”.

L'avió va aterrar a l'aeroport de Heathrow (Londres) i Leila fou portada a la comissaria de policia i fou retinguda durant 28 dies, fins aleshores el primer ministre Edward Heath, l'alliberà en un intercanvi d'hostatges occidentals dut a terme per l'FPLP.

D'alguna manera, les dones d'occident, aleshores, consideraven a Leila com un exemple de protesta contra el masclisme, encara que no ho mencionaven obertament, consideraven que era el moment per l'alliberament de la dona.

Les dones de l'època dels '70 recorden molt bé el que Leila significà per elles, per això Leila mai va ser considerada una terrorista per les dones, defensava una causa justa, "si el món no t'escolta, mentre segueixi la teva repressió, tots els mètodes són factibles per cridar-li l'atenció al teu problema". Leila ho va aconseguir, i amb això va obrir el camí de Palestina al món.

Leila Khaled, va néixer a Haifa, ara una costa "israelita", es feu refugiada amb la seva família en un camp a Tyre, Líban, com a nena al 1948 (durant el seu primer segrest al 1969 de l'avió de la TWA, obligà al pilot a sobrevolar Haifa, de manera que podria mirar a través de la finestreta al seu poble natal, al que no li permetien visitar).

Recorda, amb l'edat de 4 anys, que la seva mare li deia que no recollís taronges, perquè estaven al Líban, i les taronges no eren seves, i que a Haifa tenien molts tarongers que els esperen per quan tornin. S'ha compromès a temps complet a la lluita armada als 15 anys.

Des dels temps dels segrestos, Leila, va viure entre Síria, Líban i Jordània, segueix amb el seu activisme, primer com a combatent i després com a política del FPLP, com a membre del consell nacional legislatiu de Palestina.

Leila, segueix tan radical com mai, "la lluita dels palestins ha pres diverses formes, lluita armada, Intifada, i ara ambdues, el què significa, que mentre hi hagi ocupació al nostre país, el conflicte continuarà".

La periodista que l'entrevistà, li pregunta: es pot considerar a Leila com a terrorista? Diu Leila: "Qui plantejà el terrorisme en la nostra zona? Alguns venen i prenen la nostra terra, ens obliguen a marxar, ens obliguen a viure en camps de refugiats, crec que aquest és el terrorisme. Utilitzant els mitjans per combatre aquest terrorisme i parar els seus afectes, jo això ho anomenaria una lluita". I recorda als nens que estaven en els avions, i diu, "nosaltres també som els nens, i som part de la raça humana".

La periodista la torna a mirar, i li pregunta: Pot Leila seguir morint per la causa palestina? Leila dibuixa una silueta amb la seva cigarreta, i diu "Per suposat", movent el seu cap i somrient, mentre la cigarreta es va consumint entre els seus dits, "Per suposat".